

בשנה

ידיעות קיבוץ הזרע - י' בסיון התשע"ח - 24.05.2018

סיכום כהונה ריכוז בריאות | עמוד 4
נחשון שחם מסכם כהונה

נפרדים מיערה זיגלר | עמוד 7
חברים ומשפחה

ארץ השמש העולה | עמוד 8
משה וזהבה כהן מרשמים על יפן

חידון ירושלים | עמוד 14
לרגל יום ירושלים, חידון וואטס-אפ מיוחד

ביום שבת האחרון יצא לי לדבר בתוכנית הרדיו "למה לא כל יום שבת" בגלי צה"ל. הם התקשרו אלי וחיפשו מישהו שיכול לספר להם על חג שבועות בקיבוץ. בהתחלה חשבתי שמדובר במתיחה. בחיי, אני אפילו לא יודעת איך הגיעו אלי אבל הסיפור התברר כאמיתי.

לפני שהעלו אותי לשידור ערכו איתי שיחת הכנה. במהלכה חזרתי ואמרתי לחיילת הצעירה מאחורי הקו שאני, אני לא באמת מפה. אני חיצונית, לא נולדת לזה. השמות של כל הטרקטורים השונים מסתכמים אצלי פשוט במילה אחת, "טרקטור", גם כל הציפורים נראות דומות מרחוק, אני לא יודעת את ההבדל בין חיטה לשעורה, אני מפחדת לאכול פירות מהעצים מחשש שיש בתוכם תולעים ואני לא יכולה ללכת מטר אחד ללא נעליים, בטח שלא על דשא או חצץ.

כשסיפרתי על זה לאסתי היא ביטלה את דברי במהירות, מה זאת אומרת לא מפה?! בטח שמפה. ונזכרתי במיכל כפרי שאמרה לי לפני כמה שנים טובות שגם היא לא מפה ובתמיהה שזה העלה בי שאחרי 30 שנים, היא עדיין מציינת את זה. "את דווקא מדברת מצויין" אמרה לי החיילת הצעירה מעבר לקו בניסיון לעודד אותי, ותחושת גאווה קטנה עלתה בי. השיחה האמיתית עברה בשלום. עניתי על השאלות הטרוויאליות, איך חוגגים בקיבוץ, על עגלות ענפי המשק השונים, על טורניר הכדורגל שאף פעם לא ראיתי, על התינוקות החדשים ועל הזרים שמעטרים את ראשנו. כששאלו אותי אילו מאכלים מיוחדים אנחנו מכינים לכבוד החג לרגע התבלבלתי, מכינים? אני? "יש לנו חדר אוכל" אני מסבירה למראיין הצעיר שלי. אני לא מכינה כלום, רק מתלבשת יפה ויוצאת לחגיגה."

ואז הגיעה השאלה האחרונה: "נעה אני מבין שאת בעצם לא נולדת בקיבוץ" שואל הגברבר מעבר לקו. "אז למה בעצם להצטרף לקיבוץ". כאן, למרות הבלבול שאחז בי בשיחת ההכנה, עניתי מהר ולעניין: "למה לא?! וכמו שיאיר אלאור אוהב להקניט אותי בכל פעם מחדש, "פה זה גן עדן". "אני לא יודע איך אצלכם אבל אנחנו כאן מתים מחום" עונה הגברבר. "גם אצלנו חם", אני עונה "אבל כאן לפחות יש בריכה".

שניה לאחר סיום השיחה מצפצף הטלפון, "עשית לי חשק להצטרף לקיבוץ" כותב לי איש הטלוויזיות שעוזר לנו בתכנון של הבית החדש ואני מרגישה שאני את שלי עשיתי.

אז רבותי, לרובנו זה נראה מובן מאליו להצטרף לקיבוץ ולגור ליד הסבים אך לרוב מדינת ישראל זה רק בגדר חלום שלא יכול להתממש. זכינו, פשוט כך. נכון שלפעמים שוכחים לשאול אותנו על פיצול תפקידים בהנהלת הקיבוץ, ונכון שהגיויי שהבריכה תהיה פתוחה לשחיית בוקר אבל בסך הכל אנחנו גרים בקאנטרי קלאב. הכל כלול: הבריכה, התרבות, האוכל, שרותי הרפואה, ואפילו עוגות הגבינה המעולות של ברק גורן!

שיהיה לכולנו קיץ צונן,
נעה אלבוחר

מערכת בשער

עורכת: נעה אלבוחר

עיצוב ועריכה גרפית: אנה אבראל

טל: 052-3990860

דוא"ל:

bashaar@hazorea.org.il

המערכת: נחשון שחם, תומר גרוס, שחף דור, דובי זמר, שבתאי פרידמן, דבורה בן דוד, משה וזהבה כהן, ישראלה נגרי, יעל כרמי, ביאטריס שתיל, יעל טיקטין, נעה אלבוחר, צוות הארכיון, דני נהב, בועז בש מרץ, ספי מנור פלג

הגהה: מרים גרוס

תמונת שער: נעה אלבוחר

הפצה: יעל טיקטין, רינה רשקוב

דרושים

כתבים על הנעשה בקיבוץ!

אחראי מדורים:

- תרבות ופנאי
- טיולים
- יצירה מקומית

אחראי המדור נדרשים לרכז את החומר בתחומם. למצוא ולשלב את הכותבים המשתנים במדור שתחת אחריותם. יכולות נדרשות: לעמוד בזמן!

תוכן עניינים

4 | סיום ריכוז הבריאות בהזרע / נחשון שחם

5 | הפינה לשיתוף הציבור - המסגריה / תומר גרוס

6 | זינה הנסיכה הלוחמת / לזכר זינה / דובי זמר

7 | לזכר יערה זיגלר / חברים ומשפחה נפרדים

8 | ארץ השמש העולה / על המסע ליפן / משה וזהבה כהן

10 | אנשים טובים באמצע הדרך / ישראלה נגרי

11 | ירגזי בא לבקר / דבורה בן דוד

11 | ברכת שבועות 2018 מרכז המשק / אלון פלד

12 | יצירה מקומית / להאיר זיכרונות / יעל כרמי / איורים / שבתאי פרידמן

13 | תרבות ופנאי / פינת התובנה / בועז בש מרץ' / בדיחת השבוע / ספי מנור פלג / חידון ליום ירושלים / ביאטריס שתיל

15 | היה היה - תכנית הנקודה

16 | שו"ת / דני נהב בשיחה עם דובי זמר

מזל טוב לרוני כוכבי לרגל
יום הולדתה ה-75
נאחל אושר, בריאות, ונחת
מהמשפחה.
אוהבים, כל בית הזרע

מזל טוב להורים רוני וקובי לאי, לאחות
אריאל, לסבים איציק וזוויאן ולכל
המשפחה המורחבת לרגל הולדת הבן

אדם

נאחל לכם בריאות, אושר, שעות שינה
והרבה נחת
אוהבים, כל בית הזרע

לקראת סיום ריכוז הבריאות בהזורע

/ נחשון שחם

לפני כמעט חמש שנים קיבלתי מטובה דור את המפתחות לאגף בריאות. טובה מילאה היטב את התפקיד ושאלתי אותה למה בעצם את עוזבת? היא אמרה לי משפט שליווה אותי עד היום ואחזור אליו בהמשך.

עם כניסתי לתפקיד קיבלתי משרד קטן בבית שהיה בעבר בית ילדים ליד עץ התות. על קירות הבית תליתי תמונות ישנות של ילדי הקיבוץ ועל הקיר מול עיני תליתי תמונות של צוות הבריאות ההיסטורי.

דע מאין באת.

לצדן תמונות משפחה ותמונה זו:

חברים שהתעניינו מה רואים בתמונה התבקשו לומר מה הם רואים. מרביתם ציינו שהם רואים נקודה שחורה. האם אינכם רואים את כל הלבן מסביב? שאלתי.

דע היכן אתה עומד.

במגירה שבשולחן הנחתי פתק בזו הלשון:

תכניות לטווח ארוך באגף הבריאות

1. שינוי בבית שקמה - מבית סיעודי לבית משפחתי.
2. מתן שירות רפואי בקהילה (לאחר שעות העבודה) ע"י צוות בית שקמה. במקום שר"פ.
3. הקמת "קרית הבריאות הזורע" (שם זמני) ומערך שיווק לשירותים הניתנים בהזורע.

דע לאן פניך.

לאורך השנים עסקתי בניהול יומיומי של מערכת הבריאות של הקיבוץ (קשר צמוד עם ענפי הבריאות ומוסדות הקיבוץ והמדינה, דאגה לחברים, ניהול תקציב וכו') ובמקביל השתדלתי לקדם את התכנית לטווח ארוך.

השינוי בבית שקמה התבצע בשיתוף פעולה מצוין עם ענבל והצוות והוכיח את עצמו.

הקמת מרכז גשר בשיתוף פעולה נפלא עם ענבל, דגנית והצוות המורחב (צביה, דוד בראון ומשה כהן) נתן מענה להרבה תחומים וביניהם גם עזרה של צוות בית שקמה לחברים (אם כי לא בהיקף נרחב). תכנית הקמת "קרית הבריאות" נדונה כבר מספר פעמים והיא מתוכננת על הנייר. אולי הבא אחרי יממש אותה.

שנים אלה היו מאתגרות וזכיתי לעבוד עם צוות נפלא של חברות וחברים שהם התשתית למערכת בריאות טובה מאוד הקיימת אצלנו ועלינו לעשות כל מאמץ לשמור עליה ולטפחה.

זכיתי לפגוש חברות וחברים רבים בימים קשים ובימים יותר טובים. מקווה שקיבלו מענה הולם ואם לא הרי שאני מתנצל.

ובכן מה טובה אמרה לי: "צריך לדעת מתי לפרוש". רצוי שהחלטה תהיה שלך ולא לחכות שמישהו אחר יזנב בך. וכך אני בוחר לעשות. אני מאמין שתחלופה ושינוי נכונים ואף הכרחיים לבעל התפקיד ולחברי הקיבוץ.

בקרוב אעבור לעבוד במב"א ואשאר לתקופה מסויימת יום בשבוע באגף בריאות לצורך העברת התפקיד.

תודה לכל מי שסייע לי ובהצלחה למי שייכנס לתפקיד.

מסגרייה / תומר גרוס

מסגרייה הזורע עברה לא מעט שינויים בשנים האחרונות, נפגשתי עם שחף דור לשמוע ממנו קצת על המקום. שחף עבד במסגרות באחזקה של פלסטופיל בצעירותו, כשחזר לקיבוץ ראה במסגרייה מקום עם פוטנציאל נהדר והחל לעבוד יחד עם גבי פלג. כאשר גבי סיים את עבודתו נבחר שחף לנהל את המסגרייה.

כיום הצוות מונה שני עובדים שכירים בעלי ניסיון בתחום המסגרות, גדעון אמיר (שקלט את שחף לעבודה בפלסטופיל כשהיה נער) הצטרף לצוות לאחר שסיים את עבודתו במפעל וכיום הוא עובד מספר שעות ביום בטיפול בכלים ועזרה בפרויקטים מיוחדים, שחף מרעיף שבחים על עזרתו של גדעון ושמו שיש ביכולתו לספק לו עבודה. בנוסף עובדים עם שחף שלושה נערים מהקיבוץ: תמיר כהן, אורי כהן אייל ואיתמר בן שלום, שחף רואה חשיבות רבה בחיבור של נערים וצעירים המתעניינים בתחום ורוצים לעסוק בו ומציין לטובה את מסירותם של הנערים.

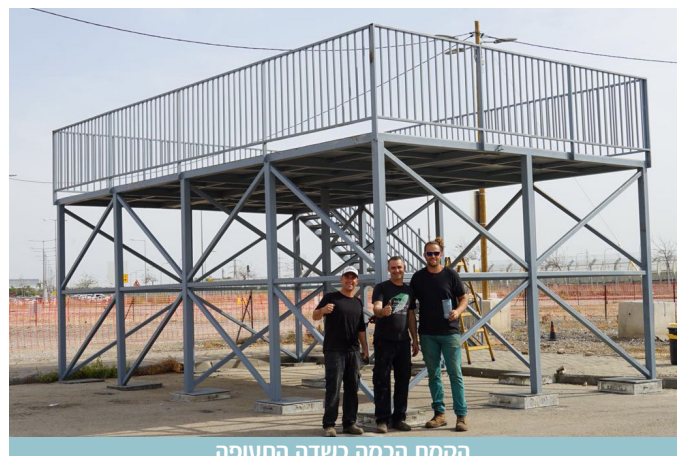
במשך שנים הייתה המסגרייה ענף שירות של הקיבוץ ולמעשה לא התנהלה כעסק כלכלי עצמאי, בשנים האחרונות עברה המסגרייה שינוי בתחום זה וכיום היא מתפקדת כעסק השייך לקיבוץ עם מחזור כספי של כמיליון ₪.

השינוי בא מתוך הבנה שלמקום יש פוטנציאל לפיתוח מכיוון שבתחום המסגרות קיים מחסור של בעלי מקצוע טובים שיש להם גם אפשרות לבצע עבודות מורכבות יותר, למסגרייה יש כיום תקן של ספק של משרד הביטחון מה שמאפשר לה לבצע מגוון רחב של עבודות שאינן נגישות למרבית האנשים העוסקים בתחום.

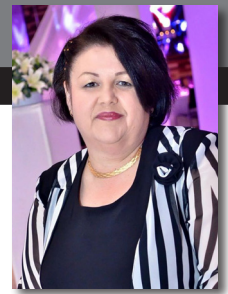
המסגרייה ממשיכה לתת שירותים לענפי הקיבוץ אך בשנים האחרונות שירותים אלו הצטמצמו מסיבות שונות, ומרבית העבודה כיום באה מפרויקטים חיצוניים. ישנם פרויקטים רבים עם מפעלים באזור, עם שירות בתי הסוהר - בנייה והתקנה של דלתות לאגפים בכלא רמון (כ-250 דלתות) ורשות שדות התעופה - הקמת במה לצלמי מטוסים בנתב"ג. לקוחות נוספים הם שכנינו ממשמר העמק אשר פונים לשחף כאשר המסגרייה שלהם מוצפת בעבודות עבור תמ"ה הן לעבודות עבור העסקים השונים בקיבוץ והן עבור בתים פרטיים.

שחף משתדל לבחור פרויקטים בעלי רמת רווחיות גבוהה וניתן לראות כי התוצאות הכלכליות של המסגרייה משתפרות משנה לשנה, השאיפה היא להגיע בטווח של מספר שנים למחזור של 4 מיליון ₪ ולהיות ענף שגם מעסיק עובדים מהקיבוץ וגם משאיר רווח יפה בסוף השנה.

שחף מדגיש את החשיבות שיש לקידום של העסקים הקטנים בקיבוץ (כמו המסגרייה והנגרייה) - העסקים כבר קיימים ברמת המבנה והכלים הבסיסיים ועם ניהול נכון והשקעה מצד הקיבוץ ניתן להביא אותם לרווחיות גבוהה בהרבה מהמצב הקיים.

הקמת הבמה בשדה התעופה

זינה הנסיכה הלוחמת / דובי זמר

מזה חודש, שאני נכנס כל יום לחדר, אומר בוקר טוב לדקלה, ושנינו שולחים חיוך מריר אל שולחנך, שם את ניבטת אלינו במלוא תפארתך מהתמונה שהוכתרה ע"י דנה כ- "זינה הנסיכה הלוחמת". זינוצ'קה, לא היית נסיכה אבל את לחמת, ועוד איך - ובכמה חזיתות במקביל.

הגעת אלינו לפני שמונה שנים. מקצוענית, חרוצה, בעלת ביטחון, קפדנית וידידותית לסביבה. מאד. התאהבנו והתחברנו אלייך בקלות ובטבעיות. ולא רק אנחנו, חברייך לעבודה. הרבה בעלי תפקידים וחברים מהשורה העריכו אותך מאד וגם ידעו לציין זאת. בוודאי עכשיו - אך גם בזמנים עברו... תמיד עם חיוך, סבלנית, רגועה. לא לדאוג, הכל יסתדר: נמצא את ההפרש, נגלה את המסמך החסר, ונספיק את כל העבודה לפי לוח הזמנים שהתחייבנו. עבדת בלי חשבון. הגעת לפעמים מוקדם בבוקר, ובדרך כלל היית עוזבת אחרונה. לפני ואחרי נסיעות לחו"ל היית מופיעה בסופי שבוע, וכששברת את הרגל, ולדימיר היה מביא אותך אפילו בשבתות להשלים את העבודה. סוג של מסירות ללא גבול. כל מקום עבודה היה מתברך בך... עברת כמה תחנות אצלנו, והגעת לרמה מקצועית גבוהה. בנינו עלייך הרים וגבעות... לא אשכח את החתונה של יוליה.

כל החברים מהמשרד הגיעו לחגוג איתך, ועד היום תמונות מהאירוע מחייכות אלינו מהמסדרון... ולפני חצי שנה, כשנולדה אליסה, לא היה מאושר ממך, ובצדק.

אוי, זינוצ'קה, לא ידענו שאת חולה. היום אנחנו יודעים שהגעת אלינו שנתיים אחרי ניתוח והחלמה. לא קישרנו אותך עם חולי וחולשה. בכלל. אני לא זוכר כמעט היעדרויות שלך בשל מחלה. מי יודע מה נשאת בתוכך, בלי לשתף את הקרובים לך אצלנו... גם בתקופת הניתוח הקלת ראש ואמרת שהכל בסדר. "אל תדאגו - אחרי הטיפולים אני חוזרת, ואטפל בדברים המסובכים..." לא היה לנו שמץ של מושג שזה ייגמר כל כך מהר. ולא רק לנו. הפתעת גם את בעלך ובתך. ולהם את חסרה באמת. רעיה, אם, סבתא, ומרכז המשפחה. הלב כואב, זינה, אך אני משוכנע שאת שם למעלה מחייכת ואומרת לנו, ובמיוחד למשפחתך: "הביטו קדימה בחיוך, והמשיכו. יש לכם עוד הרבה מה לעשות, ותיווכחו שיש חיים אחריי". אני לא יודע אם כאן ועכשיו אנחנו מסכימים איתך, אך אותך - זינוצ'קה - נזכור תמיד, כי אדם כמוך פוגשים לעתים רחוקות, אם בכלל. ומחר, כשתחייכי אלי מ"הנסיכה הלוחמת" - אחייך אלייך בחזרה ואולי אתנחם מעט...

היי שלום !!

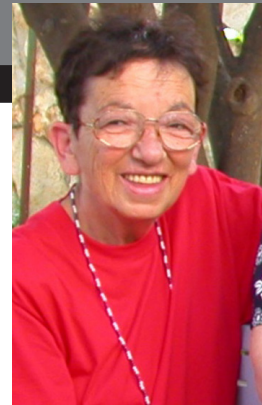
! הודעה ממכון הפזיותרפיה

במכון הפזיותרפיה ישנו ציוד שמשמש את המכון ומושאל בעת הצורך לחברים (לזמן מוגבל). חברים שיש בביתם ציוד השייך למכון כגון: מקלות הליכה / הליכונים / קביים, מתבקשים להחזירו למכון בהקדם! בנוסף, נשמח לקבל ציוד שנמצא בבתיים ואין לו שימוש (מקלות הליכה / הליכונים / קביים)

בברכה,
צוות הפזיותרפיה

! הודעה מאגף בריאות

לאחרונה נפתח מוקד סיוע לחולי אלצהיימר. המוקד נותן מענה במגוון נושאים בתחום הדמנציה כגון: התמודדות עם התנהגויות מאתגרות, תקשורת, אבחון, מיצוי זכויות, ירידה תפקודית ועוד. המוקד זמין 24/7 ומאויש ע"י אחות או עו"ס. השירות חינמי. המוקד מופעל בשיתוף המרכז הרפואי לאלצהיימר וקרן הסיוע. טלפון: 03-5599333

יערה זיגלר ז"ל

18.5.2018-24.9.1935

יערה

נולדת בארגנטינה בשנת 1935 לאמא מיכאלה ואבא יוסף. משפחה גדולה. ילדה חמישית מבין שבעה אחים: רוזליה הבכורה - דויד - לאונור - אסטלה - את סילביה/ יערה - מירנה - ופאולינה/ פנינה.

הגעת לארץ בעקבות אסטלה אחותך. בחרת בהגשמה ציונית. העליה שלך התעכבה מעט, נשארתי בארגנטינה עוד קצת אחרי שאמא שלך הפצירה בך להמתין שם מאחר ובארץ היה זה זמן מלחמה - מלחמת קדש. מארגנטינה הגעת להזורע - לאולפן. התאהבת במקום ונשארתי.

לאורך השנים בקיבוץ עבדת בענפי המשק השונים ביניהם במטעים, בבית האריזה, במטבח ובקומונה. בין האהבות שלך הגשמת טיולים בעולם הרחב. בהודו ביפן ובדרום אמריקה. כשנשאלת לאחרונה מה המקום מבין כל אותם המקומות שמשך אותך יותר מכל - ענית שהודו. ולשאלה מה בהודו משך אותך יותר מהכל, האם האנשים? האם הנופים? ענית שהיו אלו הצבעים והריחות שהפכו את הודו למקום קסום בעיניך.

אהבה נוספת שלך היתה הבריכה. שנים על גבי שנים שחית ונהנית מהשחייה. גם בהליכה בחרת. היית שזופה תמידית ונשבה בך רוח ספורטיבית.

ילדים הדליקו אצלך ניצוץ מיוחד בעיניים. במפגשים המשפחתיים זכינו אנחנו האחיינים שלך לאהבה ללא תנאי, לחיוך שובב, לחיבוק לקריצה ולהתעניינות מצד הדודה הקולית שלנו. גם בזמן האחרון כשכוחך הלך והתדלדל אהבת לעצור בזמן טיול אה"צ, כשאת ישובה בכסא הגלגלים מול מגרש המשחקים ולהסתכל על הילדים המשחקים שם בחול ובמתקנים.

מהמקום הסולידי והפרטי שלך אהבת אהבה אמיתית את הזורע - את המקום ואת האנשים. חיית בצניעות מזהרת.

בימים האחרונים ניגשו אלינו עובדים מבית שיקמה וסיפרו לנו עליך מזוית הראייה שלהם... אחת סיפרה בהתרגשות על הפרגון שהיית נותנת לה על כל בגד חדש שלבשה. האחרת על התודה שלך בכל פעם שהגישה לך מעוגיות האפייה הביתית שהיא נוהגת להכין ושאת כל כך אוהבת. ואחת נוספת על האופי המתובל שלך ועל החיוך שאת מחייכת בכל מפגש איתה.

ושוקולד - כמה אהבת שוקולד. כשסרבת בימים האחרונים להתענג על שוקולד הבנו שתש כוחך.

רוצים למסור לך חיבוקים ואהבה אין קץ מאחותך מירנה ומכל המשפחה המורחבת בארגנטינה.

נוחי בשלווה.

דיקלה בשם המשפחה

יערה נולדה בשנת 1935 בארגנטינה, עלתה לארץ בשנת 1958, והגיעה לקיבוץ הזורע לאולפן בעברית. לאחר סיום האולפן החליטה להישאר והתקבלה לחברות בקיבוץ בשנת 1960.

שנים עבדה בענף המטעים שם פגשתי אותה כאשר עבדנו בני המוסד בתקופות החופש הגדול. לאחר סגירת הענף הצטרפה לעבודה במחסן הבגדים ובמכבסה בקיפול הכביסה. יערה הייתה מעשנת בשרשרת, הייתה יוצאת להפסקות עישון מחוץ למקום העבודה, עומדת במקום קרוב כלשהו, מחליפה דברים עם חברים עוברים על ענייני קיבוץ למיניהם.

בשנים האחרונות יערה גרה בבית שקמה שהפך לה לבית חם ובטוח.

נוחי בשלום, מעין ארז

מעין קדיש (עלי אלון)

אשרי ההולך בתלם היום-יום הארוך עד קצהו,

אשרי הנאמן אשר ללא ליאות כיתף את המשא הכבד,

אשרי הבונה, הנוטע, מעמיק השורש, עב הגזע, אשר גם ליבו, חלבו ומאודו הפריחו את האדמה.

אשרי המגשים חלומות נעוריו

הילוכו כבד - אבל ליבו

כציפור בין העפאים.

אשרי העוצם עיניו וסביבו שחוק-ילדים המולת בעלי החיים והכנף, המלאכה והחרושת ורשרוש העצים אשר נטע.

אזיר המולדת ימתק לו,

משורת מימיה ועוני לחמה.

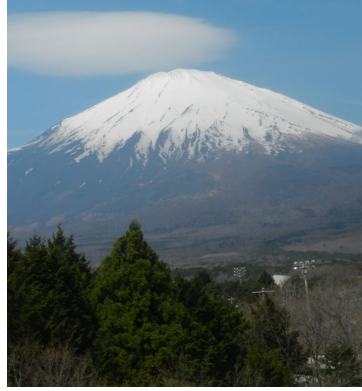
אשריו וכי יאסף אל האדמה

ימתקו לו רגבי עפרה

והאדמה אשר חונן והרוה -

תשיב לחיקו אהבה.

טיול ליפן - ארץ השמש העולה (הרבה כסף והרבה זמן טיסה...) / משה וזהבה כהן

פח אשפה כי את הלכלוך לא זורקים ברחוב, בציבור, לוקחים אותו הביתה... אופניים אין צורך לנעול או לקשור, אף אחד לא יקח אותם אם הם לא שלו... השירות בחנויות במסעדות ניתן בחיוך, בקידה. לאט לאט זה מדבק, עושה לך שריטה חיובית, אפילו כישראלי... מהמזרח התיכון. זאת תרבות שונה, מעולם אחר כנראה.

אנחנו רוצים לספר לכם על שני ביקורים שונים מאד כדוגמאות מייצגות במידת מה, לשונות והרבגוניות העצומה: ביקור במפעל ענק של "מאזדה" לייצור והרכבת מכוניות פרטיות. המפעל כולל מתחם ענק ענק של רבי קומות לאחסנה של אלפי מכוניות. נמל פרטי של המפעל ובו אוניות שנושאות את המכוניות לכל קצווי העולם. במפעל עצמו אסור לצלם. אתה, האורח, צועד על גשר גבוה מעל רצפת ההרכבה,

מתחתין נעים הפס ובו השלד ההולך ומורכב ופס ובו החלקים להרכבה. ביניהם עומד הפועל דוחף מבריג מהדק את חלקי הרכב. הכל מתוזמן בשניות ודקות ופס הייצור נע קדימה. חייבים להספיק כי הכל "בורח", "שוט" הזמן וההספק מכה על גבו של הפועל. זאת העבודות המודרנית... מתי יש לו זמן לקנח את האף, או לשאול את שכנו על ילדו החולה? אין זמן, אין זמן לקנח את האף, או לשאול את יחסי אנוש פס ההרכבה נוסע... כל ארבע דקות יוצאת מכונית מורכבת מפס הייצור, מוכנה למשלוח. זמן ההרכבה של מכונית אחת כשמונה עשרה שעות. רושם עצום ומדהים חף מכל רגש להיות חלק מהמכונה. בורג במכונת

היצור. בדיוק כמו בסרטו מפורסם של צ'רלי צ'אפלין שהקדים את זמנו, בגאונותו. אתה יוצא ומהרהר, האם היו שם גם בני אדם או רק מכונות אוטומטיות? החוויה השנייה הייתה בערב הזיכרון, ביקור ב"בית שלום", כת נוצרית פרוטסטנטית מיוחדת, אוהבת ישראל. קהילתם מונה כשמונת אלפים איש בכל רחבי יפן, כשמרכז בקיוטו. הכת

כמו שאמרנו בפעם קודמת, כשנועה מבקשת אי אפשר לסרב...

"ספרו לנו משהו מיוחד ממנו התרשמתם ביפן" ביקשה. טוב, צריך לחשוב, לברור היטב כי הרשמים, החוויות, רבים כל כך, שונים כל כך, שונים כל כך מהמוכר לנו. לוקח זמן לעכל את העולם "האחר". התרבות השונה, הסדר והנקיון המופתיים, האסטטיות. לא דומה לשום דבר שאנחנו מכירים או רגילים אליו מהבית, מהתרבות שלנו, וודאי לא מהמזרח התיכון...

קשה לברור, לדלות, פירור או שניים משבועיים מלאי רשמים והפתעות, בתקופת פריחת הדובדבן. כיוונו את הטיול לעונה זו שצובעת את הארץ כולה, את הנוף הקסום בפריחה לבנה וורודה על שלל גוניהם. ניתן לחוות את יפי הפריחה בכל שדרה, כפר, פארק, מקדש ונסיעה בנוף הפתוח.

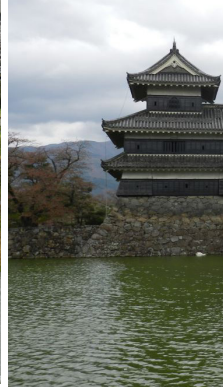
פריחת הדובדבן היא לא רק תופעת טבע אלא הפכה לחלק מהתרבות והמסורת. זהו חג האביב שבו יוצאים לטבע, המשפחה כולה יושבת תחת העץ הפורח אוכלים שותים את יין האורז (סאקה) ונהנים מיופי הטבע. בתקשורת, לצד תחזית מזג האוויר, ישנה גם תחזית למיקומי הפריחה המלאה.

הסינים נוהגים להקניט את היפנים באמנם שמקור עצי הדובדבן הוא בכלל בסין. היפנים אינם נשארים חייבים ועונים: "אמנם מקור הדובדבן בסין, אבל אצלנו הוא הפך לחלק מהתרבות, אנחנו הפכנו את מועד פריחתו לחג ומציינים זאת בפסטיבלים לכל אורכה של הארץ ואילו אתם הסינים לא עשיתם איתו דבר."

ובכן יפן באמת ייחודית והתייר המערבי מקבל בהלם תרבותי של ממש מבחינת הקידמה ומאיך שמירת המסורת ביחסי אנוש, בהעדפת הכלל, טובת הציבור והעם, על פני רצונות הפרט ותאוותיו.

הסדר והנקיון המופתי בכל מקום, אתה כמעט ולא תמצא

"...הכל מתוזמן בשניות ודקות ופס הייצור נע קדימה. חייבים להספיק כי הכל "בורח", "שוט" הזמן וההספק מכה על גבו של הפועל. זאת העבודות המודרנית... מתי יש לו זמן לקנח את האף, או לשאול את שכנו על ילדו החולה? אין זמן, אין יחסי אנוש פס ההרכבה נוסע... כל ארבע דקות יוצאת מכונית מורכבת מפס הייצור, מוכנה למשלוח. זמן ההרכבה של מכונית אחת כשמונה עשרה שעות. רושם עצום ומדהים חף מכל רגש אנושי.."

והוויה מתקנת לתחושת הרובוטיות איתה יצאנו מהביקור ב"מאזדה". איך אמרנו: ארץ הניגודים. ועוד לא סיפרנו על נופיה היפיפיים, הירוקים והפורחים. על הר הפוג'י וכיפתו המושלגת, הפוג'י נקרא הביישן, שכן בדרך כלל הוא מסתתר מאחורי העננים ולא ניתן לראותו. לכבודנו הוא הואיל בטובו להציץ ולהראות במלוא הדרו. מעניין, ביפן אפילו הטבע שיד אדם לא נגעה בו: הפוג'י צורתו סימטרית לגמרי במטרה לא לפגום באסתטיקה. לא סיפרנו, על יפי המקדשים ועוצמתם. על הגנים המרהיבים: גני טבע של עצים, עצי בונסאי ופרחים, גני אבן וסלעים, גני פסלים. על המאכלים המיוחדים, על שפע ה"שרצים" והדגים שאכלנו בהנאה רבה (גם בעיניים: הם מוגשים/מסודרים כל כך יפה...). ומה עם טוקיו המדהימה על 35 מיליון תושביה? והירושימה המרשימה עם "מרכז השלום" שהוקם באזור בו הוטלה פצצת האטום. אבל די, לזה תצטרכו לנסוע בעצמכם, לא תצטערו.

שבת שלום,
זהבה ומשה כהן

נוסדה ע"י כומר פרוטסטנטי, אבא אוצקי, בעקבות הארה שהיתה לו אחרי מלחמת העולם השנייה. אנשיה מחזירים את מושג הנצרות למקורותיו הקדומים, של אהבת האדם ובמיוחד אהבת ישראל, ולא הנצרות בפן האירופי המערבי שממנה צמחה האנטישמיות הידועה לשימחה. לכת מקהלה השרה שירים בעברית ובעיקר משירי נעמי שמר, בית ספר ללימוד השואה ההולך וגדל, חדרי אירוח (ב-4 ערים) שבהם ישראלים יכולים להתאכסן למספר ימים כשהם המארחים. אנשיה תורמים לאוניברסיטה העברית, משלחות ובתוכם גם המקהלה באים לביקורים בארץ. ישבנו מרותקים "בבית שלום" כמה מאות ישראלים, יפנים, ותיירים מכל העולם ושמענו ברכה יפה בעברית צחה מפי אחד מאנשיהם ואח"כ שעה ארוכה הקשבנו, בעיניים דומעות, למקהלה על קולותיה הצלולים וחדרי לב, השרה בעברית, את שירי ערב הזיכרון שלנו.... חוויה מדהימה, לשבת בערב כזה, במרחק למעלה מעשרת אלפים קילומטר מהבית ולשמוע את השירים שלנו מפי זרים האוהבים אותנו ופועלים למענינו. עבורנו זו היתה חוויה מתקנת ליחס העולם אלינו,

יום החברה

יום שישי | 25.5 | 08:03
בחדר האוכל הקטן

• הופעת סטנדאפ של הסטנדאפיסטית טלי ורד קפלן.

מחכות לכולכן.

בתוכנית:
• ארוחת בוקר מפנקת
• הרצאתה של ליאור גל כהן - 'אומרים שהיה פה שמח...'
• הפסקת קפה

חברות יקרות,
ביום שישי, ה - 25.5.18, נחגוג את "יום החברה".
ניפגש ב - 08:30 בחדר האוכל הקטן לבוקר של כף.

אנשים טובים באמצע הדרך / ישראלה נגרי

חברים יקרים שלום,

התחיל במספרה שם זכיתי בתספורת כמו שאני אוהבת (עם כל הפינוקים הנוספים). משם לחואניטה (לא באותו יום כי אין בכוחי לקבל כל כך הרבה דברים טובים ביום אחד ומי שלא היה אצלה כדאי לו, זה כיף!). אחרי כן, ליהודית, מסתבר שציפורני היקרות לא חדלו לגדול בתקופה שמצבי היה ברע (מעניין למה) והיה צורך להעמידם במקומם - וזאת הייתה העבודה המסורה של יהודית למעני.

ואז חזרתי בו זמנית פחות או יותר לשני המקומות האהובים עלי ביותר: לביתי שאין שני לו ואל גינתי שזכתה לטיפול הנפלא של רועי כל זמן העדרי. היא נפלאה ומי שלא ראה מוזמן. כמו כן, גולת הכותרת, חזרה ללילך. אינני יודעת אם חברי הזורע יודעים על תפקידו המיוחד של בית לילך אליו מגיעים בשמחה אמתית מבוגרי הזורע הרוצים בכך (וגם כמה צעירים כמוני, 74). במקום הזה אנו עוסקים בעבודות שונות שהחשובה (והכלכלית) שבהן

היא הכנת שקיות עם חומר מיוחד עבור המדגה. מלבד זה סורגים ומכינים שקיות אחרות, משחקים ועוד ועוד ועוד, ובייחוד נהנים. ועכשיו אפילו העלו את הרמה וישנן פעילויות להפעלת הראש, כלומר המוח - נפלא!!!

יש לציין שלמקום זה באים אנשים מבוגרים שיש ביכולתם לצאת מהבית או להגיע מבית שקמה וכל הבאים, לדעתי, נהנים כמוני. ובסוף הפעילות בבית שקמה ארוחת צהריים וחזרה למקום שנעדרתי ממנו זמן רב עקב אירועים שונים שאת חלקם פרטתי כאן. לשוב הביתה זה בהחלט חלום ששב להתגשם אחרי מסע לא קטן.

"...ואז חזרתי בו זמנית פחות או יותר לשני המקומות האהובים עלי ביותר: לביתי שאין שני לו ואל גינתי שזכתה לטיפול הנפלא של רועי כל זמן העדרי. היא נפלאה ומי שלא ראה מוזמן. כמו כן, גולת הכותרת, חזרה ללילך. אינני יודעת אם חברי הזורע יודעים על תפקידו המיוחד של בית לילך אליו מגיעים בשמחה אמתית מבוגרי הזורע הרוצים בכך (וגם כמה צעירים כמוני, 74)..."

קמתי הבוקר, יום שבת עדיין קריר בהשוואה למה שהיה ומה שבוודאי יהיה במהלך היום, והחלטתי לספר לכם קצת מחוויותי האחרונות שהפגישו אותי עם שורה של אנשים שביום יום איננו זוכרים להזכיר את פועלם. אך הפעם החלטתי, ויסלחו לי "אלמוניים", להאיר זרקור על דברים פשוטים, כאילו במסגרת התפקיד, אך כפי שכולנו יודעים ניתן לבצע את התפקיד בצורות שונות ורבות ובאמת זכיתי לטוב שביותר.

ומעשה שהיה כך היה, כפי שבוודאי כולכם יודעים כבר אינני בין הצעירים, בלשון המעטה, ולכן מטבע הדברים עלי קצת להיזהר יותר בהתנהגותי. אך מכיוון שלא תמיד אני זוכרת לעשות זאת, כלומר להיזהר, זכיתי לחוויה נעימה קצת פחות ונפלתי בביתי. כאמור, אינני צעירה, ואולי הנפילה לא הייתה ממש עדינה, וכך

זכיתי כדבר ראשון להיכרות חוזרת (היו לי כאלה כמה בעבר) עם בית החולים בעפולה. מכיוון שזה אינו עיקר סיפורי אומר רק שזכיתי שם ליחס נפלא. אולם, בית חולים זה בית חולים, ושמחתי כמובן לצאת משם לשיקום יחסית לא קצר בביתם של ילדי. אין צורך להרבות במילים על השהות כי פשוט אין דומה לה ובהמשך, למרות כל הטוב שזכיתי לו, הייתי זקוקה ואפילו בדחיפות לחזור "הביתה". כמובן שבהזורע, כמו בהזורע, נותנים לך לחזור רק כאשר שתי רגליך יציבות וזה עדיין לא היה מצבי ולכן הגעתי לבית שקמה.

חברי וידידי הרבים נראה לי שמי שלא "זכה" לשהות בבית מיוחד זה הפסיד.

זכיתי בו ליחס נפלא ביום ובלילה שנמשך עד עצם היום הזה למרות שעזבתי כאמור גם מקום נפלא זה, על העובדים הנפלאים שבו, וחזרתי סוף סוף הביתה.

ועכשיו החליטו שאני זכאית לסדרה של טיפולים לשיפור הגוף והמראה, שחוויתי המיוחדת לא תבלוט כל כך לסביבה, ולכן זה

אני שמחה על הסבלנות בקריאת הכתבה הארוכה, אוהבת אתכם חברי הזורע, כאלה שנפגשתי איתם וכאלה שלא. המשיכו להיות מי שאתם. לכל אותם אנשים טובים שעזרו לי בדרכי הלא פשוטה, אנא קבלו תודתי גם אתם. ולעושים במלאכה - להמשיך כמובן כי בזכות זה הגעתי עד הלום.

לפני שנתיים או שלוש הכנו כולנו תיבות קינון לירגזים בדשא המרכזי. אומנם לקח להם קצת זמן להגיע אבל דבורה הצליחה לתפוס בתמונה מקסימה את הירגזי בפתח ביתו החדש...

שבועות - 2018 / אלון פלד, רכז המשק

השיפור. משק המשקיע כסף רב בבניית העתיד, לצד תחזוקת הקיים, משק הנערך לעתות משבר אך בוחן באופן קבוע כיוונים ודרכים חדשות מתוך הבנה והכרה בצורך להרחיב את הבסיס הכלכלי.

אנו בהזרע מרימים ראש בגאווה ובסיפוק מתוך אמונה שהחקלאות היא נשמת אפה של ההתיישבות הכפרית, יחד עם זאת, החקלאות חייבת להיות יעילה, מתקדמת ומצטיינת, ולהתבסס על מיכון מתקדם המחליף ידיים עובדות שהיום קשה מאוד למצוא.

אני רוצה לנצל את ההזדמנות, להודות לכל העושים במלאכה ולחזק את ידיכם. שנמשיך לחלום ולהגשים, שנבדיל בין עיקר לתפל, שנעז לתכנן את המחר ולבצע היום, שנדע לפרגן ולתמוך, לפתח ולהתפתח למעננו, לטובת הקיבוץ וכלל חבריו ועובדיו, ושנמשיך להיות חקלאים גאים ומצטיינים.

חג שבועות שמח לכולם!

חג שבועות, אחד משלושת הרגלים של עם ישראל, אשר בימים ההם נהג להעלות בטקס צבעוני ורב רושם את ביכורי השדה לירושלים, לבית המקדש. בימים אלו אנו נוהגים להעלות את ביכורי האדמה ומגוון רחב של מוצרים המיוצרים על ידנו בהזרע, מברכים על הקיים, ומאחלים ומייחלים להמשך צמיחה והתפתחות.

כשאנו מביטים היום סביב, 82 שנה לאחר הקמתו של הזרע, אנו רואים שדות פרוסים עד קו האופק, בריכות דגים, פרדסים, מטעי שקדים, שושנות מים, חממות חסה, שדות כותנה, חמניות, עגבניות, ותירס - פסיפס צבעים ענק המשתנה על פי עונות השנה.

נתברכנו בהזרע, גם בשנה זו, בנקלטים חדשים המגיעים בשערנו, בשכונת מגורים חדשה הנבנית בימים אלה ממש, בית ספר שמתרחב וגדל לטובת חינוך ילדינו, ובמערכות כלכליות המזמנות לנו אתגרים גדולים ואפשרות מתמדת של התחדשות וצמיחה.

נוכל לראות בביתנו משק משגשג הממשיך את מגמת

להאיר זיכרונות, לזכור אהבה / יעל כרמי

מאיר שלו את סיפור הפגישה של הוריו שנפגשו בראשונה בגלל גשם. אמו רצה אז להסתתר מפני הגשם בדירה של בחור אחד שהפך להיות בעלה ואביו של מאיר שלו, הסופר יצחק שלו. 'הגשם הזה ירד בסיפורי המשפחה שלנו', מספר מאיר שלו ופעם בסוף הסיפור העיר אבא שלו: 'אז מה, ילדים, אם הגשם ההוא לא היה יורד, אמא ואני לא היינו נפגשים, ואתם לא הייתם נולדים.'

ובאמת, מה היה קורה אילו לא נפגשו הורינו? אילו לא התאהבו והתחילו את חייהם המשותפים יחד והביאו אותנו לעולם?

'אחח, פילי מיסעור' הייתה נאנחת אמא שלי בכל פעם שנסענו לטייל בצפון ועברנו ליד קיבוץ יסעור ובמהלך השנים אחי ואני הפכנו את 'פילי מיסעור' לבדיחה והיינו מציקים לה: 'נו, אמא, מה עם פילי מיסעור?'

ופעם, באחד מספרי השירה הישנים שלקחתי מבית הוריי, שכריכתם מתפרקת ועל דפיהם טביעות אצבעות 'אשר אהבנו' מאת נתן יונתן מצאתי הקדשה:

**לשולה!
'אשר אהבנו'.
לזכר החזר מיסעור
פילי
פורים תשי"ז**

תשי"ז היא שנת 1956, אמא שלי היתה אז בת 19, יפה וגבוהה ופילי, אינני יודעת איך נראה אבל אני נהנית לדמיין שהיה גבוה ובעל בלורית ושניהם אהבו עד מאד אז, בחדר ההוא ביסעור.

אני חושבת שאנחנו לא באמת מכירים את הורינו. לא תמיד. הם ההורים שלנו, ודאגו שיהיו לנו חם וטוב שלא יחסר אוכל על השולחן. אהבו אותנו וגערו בנו, ועבדו והיו עייפים, נסעו איתנו לטיולים, והתכופפו להריח פרח, וישבו איתנו מתחת לשמשייה על חוף הים בקיץ והדקו אל גופינו שמיכה בחורף, אבל בכל מה שנוגע לאהבות נעורים, או אהבות קודמות לפני שהתחתנו זה עם זו, לא תמיד אנחנו יודעים את כל הסיפורים ואני חושבת שההורים והסבים שלנו שייכים לדור כזה שגם לא תמיד סיפר.

אנחנו מספרים וכותבים ומפרסמים ומנהלים בלוגים ופורשים את חיינו ברשתות. כשמתאהבים, כשמתחתנים, כשנפרדים, כשמתים. הרשת האינטרנטית מקרבת ונותנת לנו להיכנס לחייהם של אחרים ואנו מזמינים גם אחרים להיכנס ולהכיר את חיינו באמצעותה.

פעם בשבוע, במשך חודשיים, התיישבו 8 נשים וגבר אחד בספרייה בנהלל והאירו זיכרונות.

'מאירים זיכרונות' כך קראתי לאחת מסדנאות הכתיבה שלי שנולדה בעקבות 3 מפגשים עם וותיקי עמק חפר ובה שמעתי סיפורים על ילדות של פעם.

על הליכה ברגליים יחפות בחול, על הדגים שהכינה אמה של רותי כל יום שישי ואיך עד היום היא מנסה שוב ושוב לשחזר את הטעם ולא מצליחה, וכל השומעים הנהנו בראשם ומצמצו בשפתיהם כמנסים להתחקות אחר הטעם האבוד, ונזכרו כל אחד במטבח, באימו העומדת ליד הכיריים, בידיה המגלגלות את הקציצות, 'תנועות ידיים שגם אם אנסה לא אצליח לחקות אותן', אמרה רותי, ועוד סיפרה על הסוד של טלטול עדין של הסיר, ימינה ושמאלה,

למעלה ולמטה שהוא זה שמעניק לדגים את הטעם המיוחד ומכסה אותם ברוטב.

ויחודה, גבר בן 80+ שכל כך התרגש להקריא מכתב שכתב לאמו במלאת 50 שנה למותה עד שידי שחזו בנייר שעליו כתב בכתב יד יפה ומסודר, רעדו.

'זה בעלי', אמרה מרגלית וחיבקה בחום את האיש שישב לידה, 'אני עושה כל מה שהיא אומרת לי כבר יותר מ-50 שנה' וצחקנו בקול רם על כך שגילה ואימץ את הסוד לחיים זוגיים טובים ומאושרים.

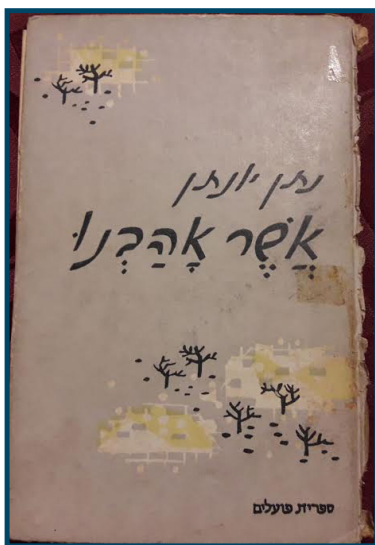
'הייתי חזק וזריז' סיפר עלי דרומי מנהלל, ממשתתפי הסדנה, 'עליתי לצמרות וענפים ובאחת הפעמים אחזה ידי בנחש במקום בענף'. ועוד הוסיף עלי וסיפר על ילד חדש וממושקף שהגיע לגור במושב, מאיר שמו, וכולנו קפצנו 'מאיר שלו', וגם על סבא שלו, סבא יוסף, שרץ הביתה והביא רובה דו קני ושני כדורי ציד, למורת רוחה של סבתא כדי לחסל את הנחש.

הסיפור היה נפלא, וכולנו הרגשנו כאילו עמדנו אנחנו אז, בנהלל של פעם, יחד עם חבורת ילדים במכנסיים קצרים מתחת לברושים של השכן, וגם אנחנו מסתכלים בפליאה ובהערצה בסבא וברובה ושומעים את קול הנפץ הגדול שהשמיע כשירה בנחש והולכים אחריו בשיירה כמו אחרי קוסם המוליך ילדים לצליל חלילו.

כשחזרתי הביתה מהסדנה מלאת התרגשות מהסיפורים שסיפרו וכתבו המשתתפים בה, כל אחד על משפחתו, על מטבח, על ריחותיו וטעמיו של בית ילדותו, פתחתי את הספר

'בעיקר על אהבה' מאת מאיר שלו.

זה ספר נפלא, כדאי לכם לקרוא אותו ולשמור אותו בספריית ביתכם, הוא ישמש אתכם במהלך השנים ויגרום לכם לעונג בקריאה שנייה, שלישית ורביעית. בספר מספר

יש אהבות שנדמה שכל גרמי השמיים ועונות השנה נועדו כדי שיקרו.

הגשם יורד לכבודם.
הרוח סוערת בשבילם.
השמש יוצאת בעבורם.

ובשעה שאותו גבר ואותה אישה נפגשים, מאותתים כל הלוויינים בשמיים זה לזה, שולחים מסרים ואותיות ואי שם מנצנץ כוכב, ובקצה העולם נופל אחד כזה, ומתחתיו, ברגע זה נושאים אנשים ראשיהם למעלה ומבקשים משאלה.
וכמה טוב שירד אז גשם, ואמו של מאיר שלו נסה אל חום חדרו של אביו, לחת שיער ורטובת אדרת, ואנחנו קיבלנו סיפור אהבה כזה ושיר כזה.

נְיִיחַ כִּי / יצחק שלו

נְיִיחַ כִּי פְגַשְׁתָּ בְאִישׁ אַחֵר
נְיִיחַ כִּי מְצַאתִי לִי אַחֶרֶת,
הַכֹּל הָיָה שׁוֹנָה. בְּתִי אוֹלִי
יָפָה הָיְתָה יוֹתֵר אוּ מְכַעֶרֶת.

הַכֹּל הָיָה שׁוֹנָה לוֹ אֶךְ בְּיוֹם
שֶׁל רוּחַ עָז וְעִנְנָה קוֹדֶרֶת
לֹא נִסְתָּ אֶל חֵם חֲדָרֵי מְרָחוּב גָּשׁוּם
לְחַת שְׁעַר וְרִטְבַּת אֲדָרֶת.
נְיִיחַ כִּי אוֹתָהּ עֲנִנְתָּ לֹא
שִׁלַּחָה בְּעִיר וְלֹא הָיְתָה מְמַטֶּרֶת.

”נניח כי” / יצחק שלו

מתוך קובץ השירים ”שמלת הריון”, 1972

מעגל נשי עם אלה לוי

בבוקר יום שישי 8.6.18, בשעה 11:00 בספריית מת"ן.

אלה, ביתם הצעירה של מרים ואברהם לוי, מעצבת אופנה בעלת סטודיו בנווה צדק בתל אביב. היא מוכרת את עיצוביה גם בארה"ב דרך לקוחה אמריקאית יהודייה שהתאהבה בעיצוביה ושחשוב לה לעזור למעצבים ישראלים צעירים. אלה (מקבוצת 'כלנית') תספר לנו עד דרכה אל עולם האופנה התחרותי מאד, מההתחלה, ממכונת התפירה הראשונה (ממתפרת הזורע) דרך מורי הדרך שבחרה ללמוד מהם, העידוד והתמיכה מהמשפחה, עבור לבחירת הדגמים, סולם הצבעים הייחודי לה, הלקוחות הראשונות שפרסמו אותה בעולם הידוענים ועד לאומץ לפתוח חנות משלה בנווה-צדק.

וחשוב חשוב - אלה תביא מבחר בגדים בעיצובה - למכירה. יש לנו רק כמה שבועות בודדים לרזות כהוגן, כי רוב הבגדים הם בעלי מידות קטנות. בנות, כולכן מוזמנות, הפעם במיוחד גם לצעירות, יפות ורזות. למבוגרות שבינינו - הביאו את בנותיכן - זה הכי בטוח!
הסיפור האישי של אלה יחד עם הבגדים - מתכון בטוח להצלחה. נראה אתכן כבר בארוחת ערב של שישי- צועדות עם הבגדים החדשים.

קפה וכיבוד - מובטחים כתמיד.
אלה - מחכות לך בקוצר רוח ובשמחה.

עודדה וכל צוות מעגל נשי מרים, דפנה ועל.

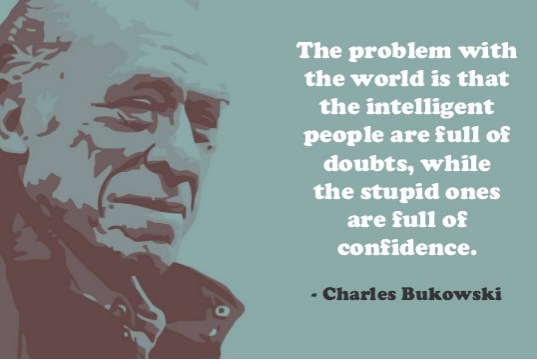
פינת התובנה - מלכודת האגו / בועז בז מרץ

שמעתי תשדיר זהירות בזרכים בו אומרים כי העובדה שאנו מרגישים "בטוחים על ההגה" אחרי שתיית אלכוהול הנה שגויה ומסוכנת, ובעצם השפעת האלכוהול גורמת לנו ל"שיקול דעת מוטעה" לגבי יכולותינו (בכביש במקרה זה). מתוך כך נזכרתי בעוד "מטעה שיקול דעת" גדול שלנו - האגו.

בזומה ל"עיקרון העונג" (פרויד/פכנר) בו גורם לנו מנגנון האיז רק לפעולות המכוונות לגרום לנו למקסימום הנאה ומינימום סבל, גם כבוגרים המסוגלים להשתמש בניתוח וחישיבה רציונלית אנו נופלים הרבה ל"מלכודת האגו" בה תת המודע שלנו זוחה את האפשרות שאנו טועים (אין תהליך של בדיקה/פקפוק עצמי).

הבעיה חמורה במיוחד בקרב אנשים בעלי ביטחון עצמי נמוך במיוחד (פחד גדול במיוחד מהזדהה בסעות) ואנשים בעלי ביטחון עצמי גבוה במיוחד (אופוריה הדומה להטעיית האלכוהול בתשדיר). תת קבוצה משולבת של שתי הקבוצות - אנשים מצליחים/כישוריים במיוחד המפתחים פחד (תת מודע) גדול במיוחד מהודעה בטעות, עקב "גודל הנפילה ביחס לציפייה" (מצפים מהם יותר שלא לטעות).

לפיכך, תהליך בריא של ספקנות עצמית אינו תלוי ביכולות/כישרון/הצלחה אלא ברמת המודעות העצמית או כפי שהיא נקראת לפעמים - "אינטליגנציה תוך אישית"

בדיחת השבוע / ספי מנור-פלג

בבית משפט, בעיירה דרומית שכוחת אל בטקסס, עורך הדין של התביעה קורא לעדה הראשונה שלו, סבתליה מבוגרת, לדוכן העדים.

הוא ניגש אליה ושואל אותה "האם את מכירה אותי, גברת ג'ונס?" והיא עונה: "כן, כמובן שאני מכירה אותך מר וויליאמס, הכרתי אותך מאז שהיית ילד קטן, ולמען האמת אתה אכזבה גדולה מבחינתי. אתה משקר, בוגד באשתך, אתה מניפולטיבי ומדבר על אנשים מאחורי הגב. אתה חושב שאתה איזה סיפור הצלחה ואין לך את השכל להבין שלעולם לא יצא ממך כלום. כן אני מכירה אותך."

עורך הדין נעמד במקום המום, לא בטוח מה לעשות. לבסוף הוא מצביע לצדו השני של האולם ושואל "גברת ג'ונס, האם את מכירה את עורך הדין של ההגנה?"

והגיברת שוב עונה: "כן, כמובן. אני מכירה את מר בראדלי מאז שהיה צעיר, גם כן. הוא עצלן, דו פרצופי ויש לו בעיית שתייה. הוא לא מסוגל לנהל מערכת יחסים נורמלית, והוא אחד מעורכי הדין הגרועים במדינה. שלא לדבר על זה שהוא בגד באישתו עם שלוש נשים שונות. אחת מהן הייתה אשתך. כן, אני מכירה אותו"

עורך הדין מטעם ההגנה כמעט מתעלף במקום. פתאום השופט מבקש מעורכי הדין לגשת אליו לדלפק ובקול מאוד שקט הוא אומר להם: "תקשיבו מטומטמים, אם אחד משניכם שואל אותה אם היא מכירה אותי, אני שולח את שניכם לכיסא החשמלי!"

שלמה ארצי מופיע בבית אבות והוא פונה לקהל: אתם יודעים מי אני? אחד הזקנים קם: אדוני אם אתה לא זוכר, תיגש לקבלה שם יגידו לך

אשתי נכנסה במישהו עם האוטו... אמרה שהוא דיבר בנייד ושתה בירה... השוטרים אמרו לה שהוא יכול לעשות מה שהוא רוצה במרפסת שלו...

קיבלנו הודעה שגם באירוויזיון ישראל מנצחת...

חידון ליום ירושלים ?

- 🇮🇱🌸🌸🌸🌸🌸🌸.34
- ⚖️📖.35
- 👁️👁️👁️👁️.36
- 🍷🍷🍷🍷.37
- 👑🏰.38
- 🇺🇸🏢.39
- 😊 בהצלחה

- 🔥🏠.22
- 50🏠.23
- 🐼🌳.24
- 🐕🏠.25
- 🍷🏠.26
- 🍷🏠.27
- 🏠🏠.28
- 🐼🐼🌳.29
- 🎵🌧️.30
- 🐼🏠.31
- 🇮🇱🏠.32
- 🇮🇱🏠.33

- ✈️🏠.10
- 👤🏠.11
- 🔫🏠.12
- 🇫🇷🏠.13
- 🏠.14
- 🇷🇺🏠.15
- 🍷👁️.16
- 🍷🏠.17
- 📖📖.18
- 🍷🏠.19
- 🇩🇪🏠.20
- 7🏠.21

- ### חידון ליום ירושלים
- #### אתרים ושכונות בירושלים
1. 🏠🏠
 2. 🏠🏠
 3. 🏠🏠
 4. 🏠🏠
 5. 🏠🏠
 6. 🏠🏠
 7. 🏠🏠
 8. 🏠🏠
 9. 🏠🏠
 10. 🏠🏠

הביאה לדפוס ביאטריס שתיל

מפת תוכנית הנקודה הראשונה שעשה האדריכל ריכרד קאופמן. 1937

במאי 1937 הוגשה לחברי הזורע "תוכנית הנקודה" שהציע האדריכל ריכרד קאופמן. בחוברת שיצאה לכבוד 10 שנות הקיבוץ ישנו מאמר שנכתב ע"י ארנא וגוסטב. אחד הפרקים במאמר מדבר על תוכנית הנקודה וזה לשונו / צוות הארכיון

"בתקופת חורבן אנו מניחים יסוד לבניין חדש" / ארנה וגוסטב

המצב הקרקעי נתן את אותותיו בכל שטחי ההתיישבות. מיד אחרי עלייתנו על הקרקע התחלנו לדאוג לתכנון הנקודה העתידה לקום. עוד בזמן ישיבתנו "במצודת הנגרייה" הביא אלינו ריכרד קאופמן תוכנית רחבת ידיים: כל חצר המגורים הייתה צריכה להיבנות מעבר לוואדי, במקומו של הגורן הערבית, ואילו כל השטח שעליו הוקם היום כל מחננו היה מיועד למשק בלבד. הייתה זו תוכנית ללא צפיפות ורבת אפשרויות.

אחרי שהקימונו את מחנה הצריפים הארעי ובניי המשק הראשונים ואחרי שהחמיר מצב הביטחון, וכשמן הצד השני לא השתפרו הסיכויים לפינוי הגורן צצה המחשבה להעביר את מחננו לתוך העמק. למרות סיבות בטחון לא החלטנו לעזוב את המקום האהוב הזה לרגלי ההרים עם המבט היפה על העמק ולא עברנו למקום שטוח לגמרי בתוך המישור - כולו שוקע בבוץ החורף, שאת טיבו היכרנו ושאונו מכירים אותו מחדש מדי שנה בשנה, אפילו בגבולות המחנה הנוכחי.

ההוצאות הגדולות הכרוכות בהעברת המחנה הקיים ובהקמת נקודה בעמק שכנעו גם את המוסדות והם וויתרו על התוכנית הזו.

אחרי שהתברר שאין להתחשב בפינוי הגורן בשנים הבאות הצטרף ר. קאופמן להכין תוכנית חדשה לפיה היה צריך לצופף חצר משק וחצר מגורים על שטח הרבה יותר קטן.

עם ירית אבן הפינה לבית הילדים התחלנו להקים את הנקודה בהתאם לתוכנית זו.

עברו שנים קיבלנו השלמה, פיתחנו את המשק; מצב המלחמה עודנו כובל כל אפשרות של פיתוח בקנה מידה גדול, אך כבר דנים אנו על תוכנית חדשה רחבת ידיים כמו הראשונה. היא רוצה לפרוץ את הגבולות הארעיים של הגדר הנוכחית ולמצוא מקום לקליטת עליה מהגולה ומבפנים, לתת אפשרות להרחבה ולאינטנסיפיקציה של המשק.

מפת תוכנית הנקודה השנייה שעשה האדריכל ריכרד קאופמן. 1939

מראה מן האוויר של קיבוץ הזורע (ברקע יקנעם המושבה) שנות ה-40

10 שאלות ותשובות עם דובי זמר

גיל: 69

מצב משפחתי: גרוש בזוגיות + 3 ילדים ו-5 נכדים

מקצוע: מנהל חשבונות ב-47 השנים

האחרונות.

באותם ימים שבי אחרי המתמטיקה אבל בדיעבד יודע שאם הייתי לומד מדעי המחשב במקום להיות מנהל חשבונות הייתי מן הסתם נהייה לאיש מחשבים, מקצוע יותר מאתגר ויותר רלבנטי לימינו.

7 משהו שאתה שואף להגשים בעתיד?

לפני כמה שנים טיילתי עם מדי - בת הזוג שלי, בנחל עמוד. בדרך באו מולנו זוג אנשים מקיבוץ דן שסיפרו לנו שהם לקחו חופש למשך 3 חודשים לטובת הליכה של שביל ישראל. כשהמשכנו בדרך אמרנו אחד לשני: "זה מה שאנחנו גם רוצים לעשות". מקווה עדיין להגשים את זה בטרם אצטרך לעשות זאת על כסא גלגלים...

8 ספר משהו שלא יודעים עליך.

מגיל 8 עד 13 ניגנתי על אקורדיון. למדתי, יחד עם ילדים נוספים, בביתה של מורה רומניה בשם אסתר. יחד איתי באותן שעות למדו גם הזמר צביקה פיק והמעבד המוסיקלי רוני וייס. בסוף כל שנה היה קונצרט בו ניגנו כל התלמידים של המורה יחד. לפני כמה שנים פגשתי את צביקה פיק בחתונה והוא... לא זכר אותי. התבאסת.

9 תכונה אחת בך שהיית שמח להיפרד ממנה.

אני נורא שמרן. יש לי מין תכונה כזאת של שמרנות לדברים של פעם ולהיות נאמן ולהזדהות עם "לזורים". 50 שנה אני כבר לא גר ברמת-גן ו-20 שנה שלא מתעניין בספורט, אבל תמיד חשוב לי לדעת מה קורה עם הפועל רמת-גן בכדורגל. גם בדעותיי הפוליטיות אני לא מחליף את ה"נבחרת" שאוהד וכל חיי הצבעתי למרץ.

10 משהו שאתה לא אוהב ומשהו שאתה אוהב בהזרוע?

לא אוהב: אני מדמה את הזרוע למגרש כדורגל - יש כאלו שרצים ומזיעים ויש את האוהדים ביצע. חלק מהאוהדים מוחאים כפיים ומעודדים אבל יש גם את הצופים מהטריבונה שמקללים, יורקים וזורקים עגבניות. אותם אני לא אוהב.

אוהב: הזרוע זה אי של חמלה, סולידריות, התחשבות ועזרה הדדית. אני פוגש בזה בכל מקום בו אני נמצא - בצוות צרכים מיוחדים, בוועדת יעוץ ובמועצת הקהילה וגם בהנהלת חשבונות. אני מוצא את עצמי מחבב גם את האנשים שאני לא מסכים איתם.

תודה לדובי על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמו לכולנו.

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובינתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים.

ראיין: דני נהב

1 מה הזיכרון הראשון שלך?

אני בן 3 נישא על הכתפיים של אבא שלי, הולכים בשדרה הומה אדם עם עצי תפוזים משני הצדדים. אני יודע שזה היה בהלוויה של הנשיא חיים ווייצמן ברחוב הרצל ברחובות לשם אבא שלי לקח אותי במצוות סבא שאמר שככה תישאר לנכד הבכור שלו חוויה לכול החיים. אני לא זוכר כלום מההלוויה אבל צבעם הכתום וריחם של התפוזים מאותו אירוע זכורים לי היטב עד היום.

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

"להקת ג'ין-בורדו". היה נדמה לי שהקול של הסולנית בלהקה דומה לקול הסקסי של הפרסומת של בנק דיסקונט - "דיסקונט מתאימים לך יותר", ורציתי לדעת את שם הזמרת. מהחיפוש בגוגל למדתי לדעת ששמה הוא דורון טלמון.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

תשבצי הגיון. אני מנסה לא להתמכר ולכן מסתפק בפתרון של שני תשבצים בלבד מדי שבוע - התשבץ הקל יותר ב"דף הירוק" והמסובך יותר ב"דיעות אחרונות". לצורך פתרון הגדרות שלא מצליח לבד יש לי "חבר טלפוני" - נמרוד שני, ואנחנו עוזרים אחד לשני. אתמול הצלחתי לבד אבל זה בהחלט לא פשוט. אני לא שולח את הפתרונות. די לי בסיפוק שבהצלחה.

4 מהו החטא הקטן שלך ("גילטי-פלזר")?

בתחילת שנות ה-80 התחלתי מסיבות בריאותיות להיות טבעוני, ובמשך כחמש שנים הייתי מאוד קיצוני בכך. עם השנים נפרדתי מהקיצוניות הטבעונית שלי, אבל ממשיך להקפיד על אכילה בריאה. בכול השנים הללו הפסקתי לשתות קפה באופן מוחלט. רק בשנתיים האחרונות אני מוצא את עצמי לא פעם עיף מאוד ואז הפינוק שלי זה לשתות קפה הפוך. אני מרגיש סוג של חטא קטן אבל מודה שנהנה מזה מאוד.

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית הכי רוצה להיות?

מילדותי זכורים לי מספר סרטים שמאוד הרשימו אותי. אחד מהם היה הסרט "הגשר על הנהר קוואי". אני רוצה לבקר באזור בו צולם הסרט בעמק הנהר מקונג שבתאילנד (120 ק"מ מערבית לבנגקוק). מתאר לי שלא אמצא את הנופים שישנם בסרט אבל משהו בכול זאת יזכיר לי את הסרט מפעם.

6 מהו הפיספוס שלך?

הלכתי ללמוד בשנות ה-70, עוד כשהייתי חבר בקיבוץ מצר, מתמטיקה עיונית באוניברסיטת תל-אביב. הפיספוס הוא שלא בחרתי אז ללמוד מדעי המחשב - מקצוע שהיה אז בחיתוליו וחייב התמסרות שלא התאפשרה לי בשל היותי חבר קבוץ מחוייב למשימות נוספות ללימודים. הלכתי